

The Tradition of Pillai Tamil in Periyazhwar's Pasurams: Vātsalya Bhakti and the Evolutionary Growth of Childhood Elements

B. Nakshathravani*, Dr. A. Gopinath,**

*PhD Research Scholar (Full-time), Department of Tamil, Bishop Heber College, Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli, Tamilnadu, India

Email: natchathiravani80@gmail.com

**Research Guide, Associate Professor, Department of Tamil, Bishop Heber College, Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli, Tamilnadu, India

Abstract:

The primary objective of this research paper is to establish that the Thirumozhi pasurams composed by Periyazhwar in the 8th century CE, within the history of Tamil devotional literature, laid the foundation for the emergence and development of Pillai Tamil, a later tradition of minor literary forms. While ancient literary traditions, particularly within the grammatical confines established by Tolkappiyam (Nūrpā 84) and the worldly childhood elements defined by Sangam ethical literature (Puram 188; Kuṛal 64, 66), depicted the joy of childhood, Periyazhwar completely redefined this within the divine sentiment of 'Vātsalya Bhakti' (parental devotion). Considering himself as Yasodha and a mother, and based on the divine plays of Krishna, Periyazhwar methodically and philosophically enriched four key stages of childhood: lullaby (tālāṭṭu), toddlerhood (ceṅkīrai), babbling (cappāni), and playful games (ampuli). In the lullaby stage, he incorporated the Vamana philosophy, and in the babbling stage, the greatness of measuring the world, thereby transforming ordinary childhood activities into paradigms of Vaishnava philosophy. This analysis demonstrates that Periyazhwar's compositions, later followed by Andal's pasurams and combined with other elements like destroying small forts (cirriḷ), directly served as precursors to the distinct literary genre of Pillai Tamil.

Keywords: *Periyazhwar, Pillai Tamil, Vātsalya Bhakti, Nālāyira Divya Prabandham, Minor Literature, Ampuli, Andal, Azhwar*

References:

1. Ālvarkaḷ. Nālāyira Divya Pirapantam. Edited by Tā. Tiruvaṅkaṭa Rāmāṇuja Tāsaṇ, Uma Patippakam, 2012.
2. Āṇantaṇ Gurunātaṇ. Puraṇāṇūru. Vaṭivēl Patippakam, [N.d.].
3. Tiruvalluvar. Tirukkuraḷ. Commentated by Pari-mēl-aḷakar, Caiva Cittānta Nūl Patippu Kaḷakam, 1975.
4. Tolkāppiyaṇār. Tolkāppiyam: Poruḷatikāram. Commentated by Iḷampūraṇar, Kalāṅkaḷ Veliyīṭu Ceṇṇai Patippakam, 1967.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

பெரியாழ்வார் பாசுரங்களில் பிள்ளைத்தமிழ் மரபு: வாத்ஸல்ய

பாவமும் பாலியற் கூறுகளின் படிம வளர்ச்சியும்

*பி. நட்சத்திரவாணி, ஆய்வாளர், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்), தமிழ்த்துறை, பிஷுப்

ஹீபர் கல்லூரி, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி

**முனைவர்.அ. கோபிநாத், நெறியாளர், இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, பிஷுப் ஹீபர் கல்லூரி,

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் பக்தி இலக்கிய வரலாற்றில், கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் பெரியாழ்வார் இயற்றிய திருமொழிப் பாசுரங்கள், பிற்காலச் சிற்றிலக்கிய வடிவமான பிள்ளைத்தமிழின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டன என்பதை நிறுவுவதே இக்கட்டுரையின் முதன்மை நோக்கம் ஆகும். தொன்மை இலக்கிய மரபுகளில், குறிப்பாகத் தொல்காப்பியம் வகுத்த இலக்கண எல்லைகளிலும் (நூற்பா 84) ¹, சங்க அற இலக்கியங்கள் (புறம் 188; குரல் 64, 66) ¹ வரையறுத்த உலகியல் சார் பாலியற் கூறுகளிலும் காணப்பட்ட குழந்தை இன்பமானது, பெரியாழ்வாரால் முற்றிலும் 'வாத்ஸல்ய பக்தி' என்ற தெய்வீக மனோபாவனைக்குள் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. பெரியாழ்வார், தன்னை யசோதையாகவும் தாயாகவும் பாவித்து ¹, கண்ணனின் லீலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தாலாட்டு, செங்கீரை, சப்பானி, அம்புலி போன்ற நான்கு முக்கியப் பருவக் கூறுகளைச் சீரமைத்துத் தத்துவார்த்த ரீதியாகச் செறிவூட்டினார். தாலாட்டுப் பருவத்தில் வாமனத் தத்துவத்தையும், சப்பானிப் பருவத்தில் உலகை அளந்த பெருமையையும் இணைத்து, சாதாரணக் குழந்தை விளையாட்டுகளை வைணவத் தத்துவப் படிமங்களாக மாற்றியமைத்தார். பெரியாழ்வாரின் இத்தகைய பாடல்களே, பின்னர் ஆண்டாள் பாசுரங்கள் வழி சென்று, சிற்றில் சிதைத்தல் போன்ற பிற கூறுகளுடன் இணைந்து, பிள்ளைத்தமிழ் என்ற தனியான இலக்கிய வகையின் தோற்றத்திற்கு நேரடி முன்னோடியாக அமைந்தன என்பதை இந்தப் பகுப்பாய்வு விளக்கிக் காட்டுகிறது.¹

முக்கியச் சொற்கள் (Keywords): பெரியாழ்வார், பிள்ளைத்தமிழ், வாத்ஸல்ய பக்தி, நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், சிற்றிலக்கியம், அம்புலி, ஆண்டாள், ஆழ்வார்.

1. அறிமுகம்: ஆய்வின் எல்லையும் தேவையும்

1.1. பக்தி இலக்கியக் காலமும் சிற்றிலக்கியப் பெருக்கமும்

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் கி.பி. 6 முதல் 9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டம் பக்தி இயக்கத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படுகிறது. இக்காலத்தில், சைவ சமயத்திற்குக் கருவூலமாகத் திருவாசகமும் தேவாரமும் திகழ்ந்தன என்றால் ¹, வைணவ சமயத்திற்குக் கலங்கரை விளக்கமாக நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் விளங்கியது.¹ இறைவனிடம் பக்தியை வெளிக்கொணரும் இன்றியமையாத நூலாக இது போற்றப்பட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தை ஒட்டியும் அதற்குப் பிறகும், தமிழின் தொன்மை சிறப்புமிக்க இலக்கிய மரபில் சிற்றிலக்கியங்கள் பரவலாகத் தோன்ற ஆரம்பித்தன.¹

அகப்பொருளுக்குரிய கைக்கிளைந்துறையும், புறப்பொருளுக்குரிய பாடாண் திணையும் ஒருங்கமைத்து, குறிப்பாக நாயக-நாயகி மனோபாவனையில் பல பாடல்கள் தோன்றி, அகப்பொருள் சிற்றிலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு அடிகோலின.¹ உலா, தூது, மடல், குறவஞ்சி, கோவை, பாவை¹ முதலிய சிற்றிலக்கிய வகைகளின் இலக்கண இலக்கிய மரபுகளைச் சங்க கால இலக்கியங்களிலேயே காண முடிந்தாலும், தனித்த இலக்கண வரையறையோடு அவை நிலைபெற்றது இந்தக் காலப்பிரிவில்தான். பிள்ளைத்தமிழ் என்பதும் இந்தச் சிற்றிலக்கிய வகைகளில் ஒன்றாகும்.

1.2. பிள்ளைத்தமிழ்: ஒரு தாயின் மனோபாவனை

பிள்ளைத்தமிழ் என்பது சிற்றிலக்கியங்களில் தனித்துவமான ஓர் இடம் வகிக்கிறது. இது ஒரு தலைவனையோ அல்லது கடவுளையோ குழந்தையாகப் பாவித்து, குறிப்பிட்ட பருவங்களின் சிறப்பைக் குறித்துப் பத்து அல்லது நூறு பாடல்கள் பாடுவதாகும். இது பாடாண் திணையின் விரிவாக அமைகிறது. பெரியாழ்வார் அருளிய நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தின் முதலாயிரம் பகுதியில் இடம்பெற்றிருக்கும் பாசுரங்கள்¹, கண்ணனைத் தன் மகனாகவே பாவித்து யசோதைப் பாவனையில் (வாத்ஸல்ய பாவம்) பாடப்பட்டவை. பெரியாழ்வார் பாடிய கண்ணன் தாலாட்டுப் பாடல்களும் பிற பருவப் பாடல்களும், பிற்காலப் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்தின் முழுமையான இலக்கண வடிவ வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு வித்திட்டன என்பதை ஆய்வதே இந்தப் பேருரையின் மைய நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.¹

1.3. பெரியாழ்வாரின் தனித்துவமான தாய்ப்பாசம் (வாத்ஸல்ய பாவம்)

ஆழ்வார்களில் தனிச்சிறப்பு மிக்கவராக விளங்குபவர் பெரியாழ்வார். இவர், இறைவனைக் காதலனாகவோ அல்லது தலைவனாகவோ பார்க்காமல், தம்மைக் குழந்தையாகிய கண்ணனின் வளர்ப்புத் தாயாகவே (யசோதை) மனமாரப் பாவித்துக் கொண்டார். பெரியாழ்வார் தாயாகவே மாறிய இந்த நிகழ்ச்சி¹, பக்தியின் வெளிப்பாட்டுக்குத் துணை நிற்கிறது. இந்த வாத்ஸல்ய பக்தி, சாதாரணமான தாய்ப்பாசத்தின் வெளிப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டு, கடவுளின் திருவிளையாடல்களையும் தெய்வீக சக்தியையும் குழந்தை இன்பத்துடன் இணைத்துப் பாடும் ஒரு புதிய மரபைத் தோற்றுவித்தது. இத்தகைய தாயின் மனோபாவனை இல்லையெனில், பிள்ளைத்தமிழ் என்ற இலக்கிய வகை இவ்வளவு ஆழமான தத்துவார்த்தப் பொருளைப் பெற்றிருக்க முடியாது. பெரியாழ்வார் பாடிய பாசுரங்கள் பெரிய ஆழ்வார் பிள்ளைத்தமிழ் என்றே போற்றப்படுகின்றன.¹

2. மரபு வழிப் பாலியற் கூறுகளும் பிள்ளைத்தமிழின் தொன்மை மூலங்களும் (Classical Antecedents)

பிள்ளைத்தமிழ் என்ற சிற்றிலக்கியம் பெரியாழ்வாரின் காலத்தில் ஒரு முழுமையான வடிவமாக இல்லாவிட்டாலும், குழந்தை பற்றிய குறிப்புகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகத் தொன்மையான காலத்திலேயே ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தன.

2.1. தொல்காப்பியம் காட்டும் பருவத்தின் எல்லை

தொல்காப்பியம், தமிழ் இலக்கணத்தின் மிகப் பழமையானதும் முழுமையானதுமான நூலாகும்.² இது இலக்கண விதிகளையும், வாழ்க்கையின் நிலைகளையும் தெளிவாக வரையறுக்கிறது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் நூற்பா 84 இல் ¹, "குலவி மருங்கினும் கிழிவதாகும்" என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. இதன் மூலம், தொல்காப்பியர் விளையாட்டுப் பருவம் முடிவடையும் காலத்தையும் முதுமைப் பருவம் தொடங்கும் காலத்தையும் சிறப்பாகச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளார்.¹ இந்த நூற்பா, பாலியற் பருவத்திற்கான இலக்கண ரீதியான காலவரையறையை நிறுவினது.

இந்த இலக்கண வரம்பு, கவிதை மரபில் பாடாண் திணைக்குள் குழந்தைப் பருவத்தைக் குறிக்கும் ஒரு துணைப் பிரிவை உருவாக்க வழிவகுத்தது. பெரியாழ்வார் தோன்றுவதற்கு முன்பே, இந்த இலக்கண வரம்பு, குழந்தைமையைக் குறிக்கும் கருப்பொருள் ஒன்று தமிழ் இலக்கியத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டுகிறது. பெரியாழ்வார், இந்த இலக்கண வரம்புக்குள் பக்திக்குரிய உள்ளடக்கத்தை நிரப்பி, அதைச் சிற்றிலக்கிய வடிவமாக விரிவாக்கினார்.

2.2. சங்க மற்றும் அற இலக்கியங்களில் குழந்தை இன்பம்

பிள்ளைத்தமிழின் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த பிற முக்கிய இலக்கிய ஆதாரங்கள் புறநானூறும் திருக்குறளும் ஆகும்.

புறநானூற்றில் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி பாடிய பாடல் 188 ¹, அரச மரபைச் சார்ந்தவராக இருந்தாலும் குழந்தை பேற்றின் அருமையைச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறது. செல்வச் செழிப்பைக் குறிக்க, "படைப்பு பல படைத்து பலரோடு உண்ணும் உடை பெருஞ்செல்வராயினும்" என்று குறிப்பிட்ட அவர், "குறுகுறு நடந்து சிறகை நீட்டி இட்டுத் தொட்டும் கல்வியும் துழந்தும் மயக்குரு மக்களை இல்லோருக்கும் பயக்குறை இல்லை தாம் வாழ நானே" என்று முடிக்கிறார்.¹ இதில், குழந்தை உணவைக் களைத்துச் சாப்பிடும் நிகழ்வை இட்டும் தொட்டும் குழவியும் என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகிறார். இந்தக் காட்சியைக் காண பெற்றோர் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்கிறார் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி.¹

இதே உணர்வை ஒட்டி, திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் பாலியற் பருவத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துரைத்துள்ளார். குறள் 64 இல், "அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதோதம் மக்கள் சிறுகை அழகிய கூல்" ¹ என்கிறார். தம் பிள்ளைகளுடைய சிறுகையால் அளவாப்பட்ட உணவை உண்பது அமிழ்தத்தைக் காட்டிலும் பெற்றோருக்கு இனிமையாக இருக்கும் என்பதை இது வலியுறுத்துகிறது. மேலும், குறள் 66 இல், "குழல் இனிது யாழ் இனிது என்பதா மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்" ¹ என்று கூறி, தம் மக்களுடைய மழலைச் சொற்களைக் கேளாதவர்களே குழலிசை இனிது, யாழிசை இனிது என்று கூறுவர் என வள்ளுவர் பிள்ளை பருவத்தின் சிறப்புகளை உணர்த்துகிறார்.¹

சங்க இலக்கியம் மற்றும் அற இலக்கியங்கள் குழந்தையின் இன்பத்தை ஒரு சமூகப் பெருமை, உலகியல் செல்வத்தின் சிகரம், மற்றும் தார்மீக இன்பத்தின் பகுதியாக மட்டுமே பார்த்தன. பெரியாழ்வார், இந்தப் பொதுவான குழந்தை இன்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அதன் உலகியல் சாரத்தை நீக்கி, அதன் பொருளை 'தெய்வீக லீலை' என்ற மையத்திற்கு மாற்றினார். இது குழந்தை இன்பத்தை உலகியல் அறத்திலிருந்து (திருக்குறள்) பக்தி அனுபவத்திற்கு (பெரியாழ்வார்) நகர்த்தும் மையமான கருத்தியல் மாற்றம் ஆகும்.

3. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் பாலியற் பருவங்களின் தத்துவார்த்த ஆழம்

பெரியாழ்வார் பாசுரங்கள், கண்ணனின் லீலைகளை ஒரு தாயின் உணர்வோடு பாடும் அதே வேளையில், அச்செயலுக்குப் பின்னால் மறைந்திருக்கும் வைணவத் தத்துவத்தையும் வெளிப்படுத்தின. பிள்ளைத்தமிழின் நான்கு பிரதான பருவங்கள் ஆழ்வாரால் எவ்வாறு தெய்வீகப்படுத்தப்பட்டன என்பதைப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்குகிறது.

பெரியாழ்வாரின் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பருவங்களும் தெய்வீக இணைப்பும் (அட்டவணை 1)

பருவம் (Paruvam)	நிகழும் மாதம் (Month)	பெரியாழ்வார் பாசுர எண் (Pasuram No.)	முக்கியச் செயல் (Key Action)	தெய்வீகத் தத்துவம் (Divine Doctrine)
தாலாட்டு	8	44 (திருமொழி பாடல்) ¹	தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டுதல்	வாமன அவதாரம், உலகளந்த திருமால் ¹
செங்கீரை	5	64 (திருமொழி பாடல்) ¹	தலை நிமிர்ந்து ஆடுதல் (ஆடுதல்)	உலகைப் படைத்து உண்ட பரம்பொருள், யோக நிலை ¹
சப்பாணி	9	64 (திருமொழி பாடல்) ¹	கைகள் கொட்டி விளையாடுதல்	மாவலியிடம் காணி கொண்ட கைகள் (வாமனன்) ¹
அம்புலி	16/18	54 (திருமொழி பாடல்) ¹	நிலவை நோக்கி கூத்தாடுதல்	கோவிந்தனின் தெய்வீக ஆட்டம் (கூத்து) ¹

3.1. தாலாட்டுப் பருவம்: வாமனத் தத்துவமும்

தாலாட்டுப் பருவம் என்பது குழந்தையின் எட்டாம் மாதத்தில் ¹, குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டும் நிகழ்வைக் குறிக்கும். தாள் + ஆட்டு = தாலாட்டு, அல்லது தாலு + நாக்கு = நாக்கை அசைத்து பாடும் பாடல் என்ற விளக்கம் இதற்கு வழங்கப்படுகிறது.¹

பெரியாழ்வார் பாடிய தாலாட்டுப் பாடல் வரிகள், குழந்தையின் சாதாரணத் தொட்டிலைக் கூடப் பிரபஞ்சப் பெருமையுடன் இணைக்கின்றன:

"மாணிக்கம் கட்டி வைரம் இடைகட்டி

ஆணின் பொன்னால் செய்த வண்ணச் சிறுதொட்டில்

பேணி உனக்கு பிரம்மன் விடு தந்தான்

"மாலக்குறளனே காலோ வையம்

அளந்தானே தாளோ பெரியார்" 1 (திருமொழி பாடல் 44)

இங்கு, பெரியாழ்வார், தூய்மையான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட சிறு தொட்டிலில், மாணிக்கங்களும் வைரங்களும் பதிக்கப்பட்ட நிலையில் படுத்திருக்கும் குழந்தையை, "மாலக்குறளனே" (வாமனன் என்னும் குறுகிய வடிவம் எடுத்தவனே) மற்றும் "வையம் அளந்தானே" (உலகை அளந்தவனே) என்று விளிக்கிறார்.¹ படைப்புக் கடவுளான பிரம்மதேவன் இத்தகைய தொட்டிலைத் தந்தான் என்பதில் குழந்தையின் தெய்வீகத்தன்மை போற்றப்படுகிறது. ஒரு தாய் தன் மகனுக்குப் பாடும் தாலாட்டில், அக்குழந்தையின் தெய்வீக அதிகாரத்தையும், அது கடந்த காலத்தில் செய்த மகா செயல்களையும் (திரிவிக்கிரம அவதாரம்) நினைவுகூர்ந்து போற்றுவது பெரியாழ்வாரின் வாத்ஸல்ய பக்தியின் தனித்துவமான வெளிப்பாடாகும். இது, பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கணம் உலகியல் நிலையில் இருந்து வைணவத் தத்துவ மையத்திற்கு மாறியதன் ஆரம்பப் புள்ளியாகும்.

3.2. செங்கீரைப் பருவம்: யோக நிலையும் படைப்புத் தன்மையும்

செங்கீரைப் பருவம் குழந்தையின் ஐந்தாம் மாதத்தில் நிகழக்கூடியது.¹ செம்மை + கீரை = செங்கீரை (சிறந்த சொற்களைச் சொல்லும் பருவம்).¹ இதில் குழந்தை தலை நிமிர்ந்து, முகம் அசைய, இரு கைகளையும் நிலத்தில் ஊன்றி ஆடுதல் நிகழும்.¹

செங்கீரைப் பருவத்தில், பெரியாழ்வார், குழந்தையின் ஆட்டத்தை உலகைக் காக்கும் பரம்பொருளின் அசைவற்ற யோக நிலையுடன் ஒப்பிடுகிறார்:

"உய்ய உலகு படைத்து உண்ட மணி வைரா

ஊழிதோ றாழிப் பல ஆளி நிலை யாதன் மேல்

பைய உயோகுதியில் கொண்ட பரம்பரனே..." 1 (பெரியார் திருமொழி பாடல் 64)

இந்தப் பாசுரத்தில், அனைத்து உயிரினங்களும் வாழ்வதற்காக உலகைப் படைத்து, மீண்டும் ஊழிக் காலத்தில் படைத்த அனைத்தையும் தன் வயிற்றில் அடக்கிய அழகிய வயிற்றை உடையவனே என்றும் ¹, ஆலமரத்தின் ஓர் இலையின் மேல் மெல்லிய யோக நிலை என்னும் உறக்கம் கொள்ளும் முழு

முதல் பொருளே என்றும் குழந்தையைப் போற்றுகிறார்.¹ செங்கீரை என்பது அசைவின் தொடக்கம். பெரியாழ்வார் இந்தச் சாதாரண அசைவை, 'திருமாலின் அசைவற்ற யோக நிலை' மற்றும் 'படைத்தல் தொழிலின் ஆட்டம்' ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடுகிறார். இதன் மூலம், குழந்தையின் ஒவ்வொரு அசைவும் பிரபஞ்ச இயக்கத்தின் பிரதிபலிப்பு என்று கவித்துவப்படுத்துகிறார். ஆயர்களின் போரிடும் காலையே, நீ செங்கீரை ஆடுவாயாக என்று யசோதை கூறுவது போல் இப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது.¹

3.3. சப்பானிப் பருவம்: அதிகாரமும் அழகும்

சப்பானிப் பருவம் என்பது குழந்தையின் ஒன்பதாம் மாதத்தில் நிகழும் செயலாகும். சப்பானி கொட்டுதல் என்பது குழந்தை தனது இரு கைகளையும் சேர்த்துக் கூட்டுதல் (clapping) ஆகும்.¹

பெரியாழ்வார் இந்தப் பருவத்தில், கண்ணனின் ஆட்டத்தை வர்ணிக்கும்போது, அவனது உடை மற்றும் அழகை முதலில் முன்வைக்கிறார்: "மாணிக்க கின்கினி ஆர்ப்ப மருந்தின் மேல் ஆணி பொன்னால் செய்த ஆய் பொன்னுடைய மணி போனிப் பவளவாய் முத்திலங்க...".¹ மாற்று குறையாத பொன்னால் செய்யப்பட்ட மணிகள் பதிக்கப்பட்ட உடை இடுப்பில் இருப்பதாகவும், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயில் முத்துப்பற்கள் காணப்படுவதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

இறுதியாக, சப்பானி கொட்டும் கைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள தெய்வீக அதிகாரத்தைப் புகழ்கிறார்:

"...பண்டு காணி கொண்ட கைகளால் சப்பானி

கருங்குழல் குட்டனே சப்பானி" 1 (பெரிய திருமொழி பாடல் 64)

'காணி கொண்ட கைகள்' என்ற பிரயோகம், முன்பு ஒரு சமயம் மாவலி மன்னனிடமிருந்து நிலத்தை எள்ளும் நீரும் வார்க்கப்பெற்றுப் பெற்றுக்கொண்ட வாமனனின் கரங்கள் ஆகும்.¹ ஒரு சிறு குழந்தை கொட்டும் கரவொலியை, பிரபஞ்சத்தை மீட்டெடுத்த அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக ஆழ்வார் சித்தரிக்கிறார். பெரியாழ்வார், குழந்தை கிருஷ்ணனின் சப்பானி ஆட்டத்தை, அவனது மகா செயல்களுடன் ஒப்பிட்டு, பக்திப் படிம உருவாக்கத்தில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறார்.

3.4. அம்புலிப் பருவம்: சொல் ஆழமும் கூத்தும்

அம்புலி பருவம் குழந்தையின் பதினாறாம் மாதத்தில் நிகழ்வது என்று ஒரு சாராரும், 18 ஆம் மாதத்தில் நிகழ்வது என்று மற்றொரு சாராரும் கூறுவதுண்டு.¹ இது நிலவாகிய சந்திரனை குழந்தையுடன் விளையாட அழைக்கும் பருவமாகும்.

இங்கு ஒரு முக்கியமான மொழி வரலாற்று மாற்றம் கவனிக்கத்தக்கது. அம்புலி (நிலவு/சந்திரன்) என்னும் சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வராத சொற்களாகும்.¹ சங்க காலத்தில் நிலவைக் குறிக்க திங்கள் [புறம் 112] மற்றும் மதி [புறம் 160] என்னும் சொற்களே பயன்படுத்தப்பட்டன.¹

பெரியாழ்வார் காலமாகிய கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் அம்புலி, சந்திரன் என்னும் சொற்கள் புழக்கத்தில் வந்துவிட்டன.¹ பக்தி இலக்கியம் பொதுவான இந்தியச் சொல் மரபுகளை ஏற்றுக்கொண்டதன் விளைவாக, பெரியாழ்வார் புதிய சொற்களைப் பயன்படுத்தி மரபைப் புதுப்பித்தார்.

அம்புலிப் பருவத்தின் பாடல்:

“தன் முகத்து சுற்றி தூங்க தவழ்ந்துப் போய்

பொன்முக கண்கினியார் புழுதி யாழை கின்றான்

என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை இளம் மா மதி

நின்முகம் கண்ணு வாயில் நீ இங்கே நோக்கி போ” 1 (திருமொழி பாடல் 54)

இதில், தன் மகன் கோவிந்தன் ஆகிய கண்ணன் தனது நெற்றியில் உள்ள சுட்டி என்னும் அணிகலன் அசையத் தவழ்ந்து செல்கின்றான் என்றும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட கிங்கினி என்னும் அணிகலன் ஓசையிடப் புழுதியைத் துலாவுகிறான் என்றும் கூறுகிறார்.¹ மேலும், இளம் நிலவே, உனக்குக் கண்கள் இருக்குமே ஆனால், இங்கிருக்கும் கூத்தினை (ஆட்டத்தை)ப் பார்த்துவிட்டுப் போ என்று பெரியாழ்வார் அம்புலியாகிய நிலாவிடம் பேசுவது போல் இப்பாடலை இயற்றியுள்ளார்.¹ இச்சிறு குழந்தைக் கூத்தைப் பிரபஞ்சப் பொருளாகிய நிலவும் காண வேண்டும் என்று அழைப்பது, வாத்ஸல்ய பக்தியின் உச்சத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

4. தரவுப் பகுப்பாய்வு: பிள்ளைத்தமிழின் தொன்மை ஆதாரங்களும் கால மாற்றங்களும்

பிள்ளைத்தமிழின் கருத்தியல் மற்றும் மொழிப் பரிணாம வளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள, பல்வேறு கால இலக்கியங்களில் குழந்தை குறித்த சித்தரிப்புகளின் மாற்றங்களைக் காணுதல் அவசியம்.

பிள்ளைத்தமிழின் தொன்மை ஆதாரங்களும் கால மாற்றங்களும் (அட்டவணை 2)

இலக்கிய ஆதாரம் (Source Text)	காலம் (Era)	குழந்தை பற்றிய பார்வை (Perspective)	மொழிப் பிரயோகம் (Lunar Terminology)	பிள்ளைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அளித்த பங்களிப்பு
தொல்காப்பியம் (நா. 84) ¹	தொன்மைக் காலம்	இலக்கண வரைமுறை	-	பருவத்தின் நீட்டிப்பை இலக்கிய மரபுக்குள் அடக்கியது

இலக்கிய ஆதாரம் (Source Text)	காலம் (Era)	குழந்தை பற்றிய பார்வை (Perspective)	மொழிப் பிரயோகம் (Lunar Terminology)	பிள்ளைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அளித்த பங்களிப்பு
புறநானூறு (188) ¹	சங்க காலம்	சமூக இன்பம் (நிலை இன்மை)	திங்கள்/மதி ¹	குழந்தையின் உலகியல் இன்பத்தை நிலைநாட்டியது
திருக்குறள் (64, 66) ¹	அற இலக்கியக் காலம்	தார்மீக/இனிய இன்பம்	-	பெற்றோர் இன்பத்தை அறத்துடன் இணைத்தது
பெரியாழ்வார் திருமொழி ¹	பக்தி இலக்கியக் காலம்	வாத்ஸல்ய பக்தி, தெய்வீக லீலைகள்	அம்புலி/சந்திரன் ¹	இலக்கணச் சிறுநிலக்கியத்திற்கு நேரடியான வடிவத்தைத் தந்தது

இந்த அட்டவணை காட்டுவது போல, தமிழ் இலக்கியத்தில் பாலியற் கூறுகள் படிப்படியாக உலகியல், சமூகப் பெருமை, அறப்பண்பு ஆகிய படிநிலைகளைக் கடந்து, பெரியாழ்வாரின் காலகட்டத்தில், முற்றிலும் பக்தி நோக்கில் தனித்த இலக்கியமாக உருமாற்றம் பெற்றது. குறிப்பாக, அம்புலி அல்லது சந்திரன் போன்ற சொற்களின் பயன்பாடு, மொழி மற்றும் கலாச்சார மாற்றங்களை உள்வாங்கி, சிறுநிலக்கியத்திற்கான புதிய வடிவமும் மொழியும் திரண்டு வந்ததைக் குறிக்கிறது.¹ பெரியாழ்வார் இந்தத் திரட்டப்பட்ட வடிவத்திற்குத் தத்துவார்த்த உள்ளடக்கத்தை நிரப்பினார்.

5. பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கண உருவாக்கத்தில் பெரியாழ்வாரின் வித்தாக்கம்

5.1. சிறுநிலக்கிய மரபு உருவாக்கத்தில் பெரியாழ்வார்

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் வழியே அறியப்படும் சங்க கால இலக்கியப் பின்னணியில் இருந்து தோன்றிய சிறுநிலக்கிய வகைகளில், உலா, தூது, மடல், கோவை போன்றவற்றுடன் பிள்ளைத்தமிழும் தனிப்பெரும் இடத்தை வகித்தது.¹ பெரியாழ்வார் பாடிய பாசுரங்கள் பெரிய ஆழ்வார் பிள்ளைத்தமிழ் என்று போற்றப்படுவது ¹, பிற்காலத்தில் முறைப்படுத்தப்பட்ட சிறுநிலக்கிய இலக்கணங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே, இந்தப் பாசுரங்கள் ஒரு பிரதான இலக்கிய வடிவத்தின் கருவியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்ததைக் காட்டுகிறது.

பெரியாழ்வார் ஒருமித்த பக்தியுணர்வையும், குழந்தைப் பருவத்தின் குறிப்பிட்ட பருவச் செயல்களையும் (தாலாட்டு, செங்கீரை, சப்பானி, அம்புலி) தொகுத்து வழங்கியதன் மூலம், அவர்

பிள்ளைத்தமிழ் என்ற இலக்கிய வகைக்கு 'வித்திட்டவராகக்' கருதப்படுகிறார்.¹ இந்தக் கூறுகள் இறை அனுபவ வெளிப்பாட்டிற்கும் ¹ துணை நிற்பதால், வெறும் விளையாட்டுப் பாடல்களாக அமையாமல், வைணவத் தத்துவப் பொருளைக் கொண்ட வடிவமாக நிலைபெற்றன.

5.2. ஆண்டாள் பாசுரங்களில் மரபின் தொடர்ச்சி

பெரியாழ்வாரின் வாத்தல்யப் பாவம், அவரது மகளான ஆண்டாள் பாடிய பாசுரங்கள் மூலம் மற்றொரு சிற்றிலக்கியக் கூறான பாவை மற்றும் தாது ஆகியவற்றுடன் இணைந்து, பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தது.¹

பெரியாழ்வார் தன் மகளான ஆண்டாள் சிறு வயதில் விளையாடிய பாங்கை விவரிக்கிறார். ஆண்டாள் மணலில் சிற்றில் இழைக்காமல், சங்கு, சக்கரம், தண்டு, வால், வில் ஆகிய கண்ணனுக்குரிய படைக் கருவிகளை மட்டுமே வரைவது கண்டு மகிழ்வார்.¹ இதனை:

“பொங்கு வெண் மணற்கொண்டு சிற்றிலும் முற்றத் திளைக்காலுரில்

சங்கு சக்கரம் தண்டு வால் வில்லும் அல்லது இழைக்க லுறாள்.” ¹ (பெரிய திருமொழி 288)

என்ற பாசுரத்தில் அறியலாம். ஆண்டாள் சிறுவயது முதலே கண்ணன் மேல் காதல் கொண்டிருந்ததை இது வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆனால் ஆண்டாள், நாச்சியார் திருமொழியில் சிற்றில் இழைத்தல் அனுபவத்தை, ஆய்ச்சியர்கள் சிற்றிலிழைத்த தன்மையைப் பாடுகிறாள்:

“இன்று முற்றும் முதுகு நோவோ

இருந்திழைத்த இச்சிற்றிலை” ¹ (நாச்சி திரு மொழி பா 12)

“முற்றிலாத பிள்ளைகளோம்” ¹ (நாச்சி திருமொழி பா 12)

என்று சிறுமியர் சிரமப்பட்டு இழைத்த இச்சிற்றிலைத் தேவன் சிதைக்கக் கூடாது என்று நாயக-நாயகி மனோபாவனையில் வேண்டுகிறாள்.

பெரியாழ்வாரின் வாத்தல்யப் பாவம், மகளான ஆண்டாளின் மதுர பாவத்தை (நாயக நாயகி மனோபாவனை) உருவாக்க உதவியது. சிற்றில் இழைத்தல் என்ற பிள்ளைத்தமிழ்க் கூறு பிற்காலத்தில் முழுமையான இலக்கியமாக உருக்கொண்ட போது, ஆண்டாள் பாடிய சிற்றில் சிதைக்காமை வேண்டும் என்ற மூன்றாம் திருமொழி ¹, அந்த இலக்கிய வடிவத்தின் தாய்ப்பண்புக்குரிய கூறுகளில் ஒன்றாக நிலைபெற்றது. இதன் மூலம், பெரியாழ்வார் பாடிய பருவக் கூறுகள் (தாலாட்டு, அம்புலி, செங்கீரை, சப்பானி) பிள்ளைத்தமிழின் முதல் ஏழு பருவங்களுக்கு அடிப்படைகளாக அமைய, ஆண்டாள் பாடிய சிற்றில் போன்ற கூறுகள் சிற்றிலக்கிய இலக்கணத்தை மேலும் விரிவாக்க உதவின.

6. முடிவுரை (Conclusion)

பெரியாழ்வாரின் பாசுரங்கள், தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் குழந்தை இன்பம் குறித்த சித்தரிப்பை உலகியல் தளத்திலிருந்து பிரத்யேகமாகத் தெய்வீகத் தளத்திற்கு எடுத்துச் சென்ற ஒரு மையப் புள்ளியாகும். தொல்காப்பியம் வகுத்த இலக்கண வரையறை, சங்க இலக்கியம் காட்டிய சமூக இன்பம், திருக்குறள் சுட்டிய அறப்பண்பு ஆகிய அனைத்து மரபு வழிப் பண்புகளையும் உள்வாங்கி, பெரியாழ்வார் தனது வாத்ஸல்ய பக்தியின் மூலம் அவற்றை முற்றிலும் புதிய தத்துவார்த்த உள்ளடக்கத்துடன் இணைத்தார்.

தாலாட்டுப் பருவத்தில் உலகளந்த வாமனனின் பெருமையையும், சப்பானிப் பருவத்தில் உலகை மீட்ட கைகளின் அதிகாரத்தையும், செங்கீரைப் பருவத்தில் பிரபஞ்சக் காப்பாளனின் யோக நிலையையும் படிமப்படுத்தியது, குழந்தைமையின் சாதாரணச் செயல்களைத் தெய்வீக லீலைகளாக மாற்றியது. தாயாகவே மாறி, கண்ணனின் லீலைகளை அனுபவித்து அவர் பாடிய பாசுரங்கள், படிக்கும் எவருக்கும் திகட்டாத தேன் இனிக்கும் தீஞ்சுவையாக ¹ விளங்குவதோடு, சிற்றிலக்கியமான பிள்ளைத்தமிழின் இலக்கண உருவாக்கத்திற்கு இன்றியமையாத வித்தாக்கம் செய்தது என்பதை இந்தப் பகுப்பாய்வு உறுதிப்படுத்துகிறது.

7. துணைநூற் பட்டியல் (Works Cited)

1. ஆழ்வார்கள். நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம். தொகுத்தது: தா. திருவெங்கட இராமானுஜ தாசன், உமா பதிப்பகம், 2012.
2. ஆனந்தன் குருநாதன். புறநானூறு. வடிவேல் பதிப்பகம், [நாள் குறிப்பிடப்படவில்லை].
3. திருவள்ளுவர். திருக்குறள். உரையாசிரியர்: பரிமேலழகர், சைவ சித்தாந்த நூல் பதிப்புக் கழகம், 1975.
4. தொல்காப்பியனார். தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம். உரையாசிரியர்: இளம்பூரணர், களங்கள் வெளியீடு சென்னை பதிப்பகம், 1967.

உரிமம்

இந்த ஆக்கம், கிரியேட்டிவ் காமன்சு அட்ரிபியூசன் 4.0 சர்வதேச உரிமத்தின் கீழ் உரிமம் பெற்றுள்ளது.